

prima instanță: S. Gîrbu

dosarul nr. 2ra-534/17

instanța de apel: Iu. Cimpoi, N. Simciuc, V. Brașoveanu

Î N C H E I E R E

05 aprilie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Valeriu Doagă

Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de către Ștefan Puiu și reprezentantul acestuia, avocatul Iaroslav Istrate,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a lui Ștefan Puiu împotriva Întreprinderii municipale „Regia Transport Electric Chișinău” cu privire la contestarea actelor administrative, restabilire la lucru și încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și repararea prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de către Ștefan Puiu, casată parțial hotărârea Judecătoriei Buiucani municipiul Chișinău din 05 februarie 2015 și emisă în această parte o nouă hotărâre,

c o n s t a t ă :

La data de 16 ianuarie 2014, Ștefan Puiu a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” cu privire la contestarea actelor administrative și repararea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, din anul 2008 până în prezent, activează în funcția de director adjunct al ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” și pe întreaga perioadă de activitate nu a fost niciodată sancționat disciplinar.

Menționează că, în pofida îndeplinirii conștiințioase a atribuțiilor de serviciu, la data de 06 decembrie 2013, a fost invitat în biroul directorului general al întreprinderii și i s-au solicitat explicații referitoare la opțiunile politice ale fiului său, Victor Puiu, care a părăsit partidul politic „Partidul Liberal” și a aderat la „Partidul Liberal Reformator”.

Susține că, în cadrul discuției directorul general al întreprinderii, utilizând un limbaj umilitor la adresa sa, l-a șantajat și amenințat, solicitându-i în final să depună cerere de demisie, solicitare pe care a refuzat-o, însă ulterior, acesta a demarat un șir de acțiuni de intimidare a sa în vederea eliberării din funcție.

Afirmă că, la data de 09 decembrie 2013, fiind zi de luni, la volanta de dimineață, el, fiind consilier local și fiind obligat să participe la ședințele Consiliului orășenesc Durlăști, 1-a înștiințat nemijlocit pe directorul general Gheorghe Morgoci despre faptul că, în aceeași zi, la orele 14.00, urma să fie desfășurată ședința Consiliului local Durlăști, însă la data de 10 decembrie 2013, i s-a solicitat să dea explicații pe marginea absenței de la serviciu, confirmată prin certificatul nr. 1285/13 din 10 decembrie 2013, eliberat de secretarul Consiliului orășenesc Durlăști și înregistrată cu nr. 874 în cancelaria întreprinderii.

Relevă că, la data de 12 decembrie 2013, i-a fost adus la cunoștință ordinul pârâtei nr. 118-p din aceeași dată, prin care a fost redusă funcția deținută de către el, ordin ce a fost întemeiat pe prevederile ordinului pârâtei nr. 222pr din 11 decembrie 2013, care nu i-a fost adus la cunoștință.

Mai relevă că, prin ordinul pârâtei nr. 230-s din 24 decembrie 2014 i-a fost aplicată sancțiunea disciplinară – avertisment pentru pretinsa absență nemotivată de la serviciu pe data de 09 decembrie 2013 și a fost înștiințat că, pe viitor, pentru neglijarea dispozițiilor directorului general și pentru iresponsabilitate față de obligațiile de funcție, va fi sancționat disciplinar conform legislației în vigoare până la concedierea din funcție, formulare ce exprimă, în opinia sa, caracterul tendențios al sancțiunii aplicate.

Invocă că, la data de 11 decembrie 2013, fiind invitat de către directorul general în biroul său și în prezența șefului serviciului juridic, șefului serviciului de personal și a șefului centrului de calcul, i-a fost solicitat eliberarea computerului și transmiterea lui șefului centrului de calcul, decizie cu care nu a fost de acord pe motiv că, computerul său este mai mult decât un instrument de lucru, fiind un suport de informații, unele de serviciu, altele chiar cu caracter personal, însă pe parcursul acelei zile au urmat mai multe tentative eșuate ale angajaților pârâtei de a executa indicațiile verbale ale directorului general și a-1 depozita de computer, iar la sfârșitul zilei de 11 decembrie 2013, în jurul orei 16:30, i-a fost adusă la cunoștință dispoziția scrisă a directorului general despre necesitatea restituirii computerului până la 12 decembrie 2013, ora 08:00.

Menționează că, la data de 12 decembrie 2013, la volanta de dimineață, directorul general a dat indicații că, orice plecare a sa din incinta blocului administrativ al întreprinderii să fie semnată de paznici în Registru și în aceeași zi, la ora 10.41, i-a fost deconectat telefonul fix de serviciu din biroul său, iar în jurul orelor 15.00, i-a fost deconectat și telefonul mobil tot la indicația directorului general.

Sușține că, în aceeași zi, a adresat directorului general o notă de serviciu, în care a invocat că, urmare a solicitării de restituire a computerului ar putea fi grav afectat procesul de exercitare a obligațiilor de muncă, motiv pentru care a solicitat atribuirea unui alt computer, însă, deși a restituit computerul la data de 12 decembrie 2013, ora 07.30, altul nu i-a fost atribuit.

Afirmă că, la data de 02 ianuarie 2014, prin ordinul pârâtei nr. 2-s, a fost sancționat cu mustrare pentru tergiversarea și neglijarea indicațiilor directorului general.

Relevă că, ordinele de sancționare disciplinară emise de către pârâtă au un caracter vag și arbitrar, nu au la bază existența unei abateri disciplinare reale și nu sunt întemeiate juridic.

Solicita anularea ordinului pârâtei nr. 222pr din 11 decembrie 2013 cu privire la reducerea statelor de personal, a ordinului pârâtei nr. 118-p din 12 decembrie 2013, a ordinului pârâtei nr. 230-s din 24 decembrie 2013 cu privire la sancționare și ordinul pârâtei nr. 2-s din 02 ianuarie 2014 cu privire la sancționare și încasarea de la pârâtă a trei salarii medii lunare, cu titlu de prejudiciu moral și a tuturor cheltuielilor de judecată.

Prin cererea de completare a cerințelor din 20 februarie 2014 Ștefan Puiu a solicitat anularea ordinelor pârâtei nr. 221 din 11 decembrie 2013, nr. 24-s din 03 ianuarie 2014 cu privire la sancționare, nr. 32-s din 22 ianuarie 2014 cu privire la sancționare și nr. 40-s din 12 februarie 2014 cu privire la sancționare.

Ulterior, prin cererea de completare a pretențiilor din 18 martie 2014 Ștefan Puiu a solicitat anularea ordinelor pârâtei nr. 42-s din 14 februarie 2014 cu privire la sancționare și nr. 22-p din 11 martie 2014 cu privire la concedierea din funcție, restabilirea sa în funcția anterior deținută în cadrul ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” și încasarea din contul pârâtei a salariului pentru absența forțată de la lucru.

La data de 10 noiembrie 2014, Ștefan Puiu a depus cerere de concretizare a pretențiilor, anularea ordinelor pârâtei nr. 222pr din 11 decembrie 2013 cu privire la reducerea statelor de personal, nr. 118-p din 12 decembrie 2013, nr. 230-s din 24 decembrie 2013 cu privire la sancționare, nr. 2-s din 02 ianuarie 2014 cu privire la sancționare, nr. 221 din 11 decembrie 2013, nr. 24-s din 03 ianuarie 2014 cu privire la sancționare, nr. 32-s din 22 ianuarie 2014 cu privire la sancționare, nr. 40-s din 12 februarie 2014 cu privire la sancționare, nr. 42-s din 14 februarie 2014 cu privire la sancționare și nr. 22-p din 11 martie 2014, restabilirea sa în funcția anterior deținută în cadrul ÎM „Regia Transport Electric”, cu obligarea angajatorului de a emite toate actele necesare în acest sens, încasarea de la pârâtă a sumei de 90250,25 lei, cu titlu de prejudiciu moral în mărime de 5 salarii medii lunare, a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 10000 lei și a salariului pentru absența forțată de la serviciu pentru perioada 11 martie 2014 – 03 noiembrie 2014 pînă la pronunțarea hotărârii, luându-se în calcul salariul mediu lunar conform certificatului cu privire la salariu, care constituie $(17\ 120 \text{ lei (septembrie 2013)} + 19\ 910,15 \text{ lei (octombrie 2013)} + 17\ 120 \text{ lei (noiembrie 2013)}) = 54\ 150,15 \text{ lei} / 3 \text{ luni} = 18\ 050,05 \text{ lei}$, iar pentru întreaga perioadă de absență forțată de la serviciu (11 martie 2014-10 noiembrie 2014) suma de 144400,40 lei $(18050,05 \text{ lei} \times 8 \text{ luni})$.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 05 februarie 2015 acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prima instanță, respingând pretenția cu privire la anularea ordinului pârâtei nr.221 din 11 decembrie 2013, conform căruia reclamantul a fost lipsit de primă în luna decembrie 2013, a reținut că, conform art. 137 din Codul muncii, acordarea premiilor este un drept al angajatorului și nu o obligație.

Respingând pretenția cu privire la anularea ordinelor pârâtei nr. 222/pr din 11 decembrie 2013, prin care au fost efectuate modificări în statele de personal ale Direcției ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” și începând cu 11 decembrie 2013, au fost reduse funcțiile de director adjunct și șef al sectorului administrativ de gospodărie, prima instanță a reiterat că, pârâta a respectat întru tocmai prevederile legale la reducerea statelor.

De asemenea, prima instanță, respingând pretenția cu privire la anularea ordinului pârâtei nr. 230-s din 24 decembrie 2013, prin care reclamantul a fost sancționat cu avertisment pentru neexecutarea indicației directorului general, a conchis că, atât din explicațiile reclamantului, cât și ale reprezentantului pârâtei s-a stabilit că, reclamantul, la 09 decembrie 2013, primind indicația directorului general de a fi prezent la întreprindere pe parcursul zilei de muncă respective pentru soluționarea problemelor ce țin de raporturile dintre pârâtă cu SRL „Belcommunmaș” din or. Minsk, cu care se preconiza semnarea contractului, a neglijat această indicație și a părăsit întreprinderea, justificând ulterior prin faptul că, trebuia să participe la ședința Consiliului or. Durlești.

Respingând pretenția cu privire la anularea ordinului pârâtei nr. 2-s din 02 ianuarie 2014, prin care reclamantul a fost sancționat cu mustrare pentru tergiversarea și neglijarea indicațiilor directorului general, prima instanță a stabilit că, la data de 10 decembrie 2013, în cadrul ședinței, reclamantului i s-a dispus să elibereze calculatorul cu toate accesoriile întru a fi transferat în Serviciul personal PT nr. 3, calculatorul acestui serviciu ieșind din funcțiune, însă la moment, acesta a ignorat indicația directorului general, pe motiv că calculatorul deține și informație personală și are nevoie de timp pentru a-1 elibera, indicația fiind executată numai la data de 12 decembrie 2013.

Afară de aceasta, prima instanță, respingând pretenția cu privire la anularea ordinului pârâtei nr. 24-s din 03 ianuarie 2014, prin care reclamantul a fost sancționat cu mustrare aspră pentru executarea superficială a indicațiilor ce țin de suprafețele substațiilor de tracțiune și a terenurilor acestora și neglijarea indicațiilor directorului general cu privire la analizarea rezultatelor controlului efectuat de către Inspectoratul Ecologic de Stat, a reținut că, în baza ordinului nr. 174 pr din 25 septembrie 2013 „Cu privire la organizarea și desfășurarea acțiunilor de amenajare și salubritate”, întru executarea dispoziției Primarului general al mun. Chișinău nr.788-d din 18 septembrie 2013 „Cu privire la măsurile de amenajare și salubritate a teritoriului mun. Chișinău” în perioada 07 octombrie 2013 – 13 decembrie 2013, responsabil de controlul asupra lucrărilor de amenajare și salubritate a terenurilor aferente și adiacente, încăperilor gestionate de subdiviziunile întreprinderii a fost desemnat directorul adjunct al ÎM „Regia Transport Electric Chișinău”, Ștefan Puiu,

însă, primind indicația directorului general de a prezenta informația cu privire la suprafețele substațiilor de tracțiune și ale terenurilor acestora, acesta nu a executat deplin indicația.

Respingând pretenția cu privire la anularea ordinului pârâtei nr. 32-s din 22 ianuarie 2014, prin care reclamantul a fost sancționat cu muștrare pentru neexecutarea indicațiilor directorului general, prima instanță a relevat că, la data de 24 decembrie 2014, întru buna desfășurare a ședinței operative, directorul general a solicitat tuturor prezenților (participanților) să deconecteze sonorizarea telefoanelor mobile, însă în timpul ședinței respective, a sunat telefonul mobil al directorului adjunct, Ștefan Puiu, fapt ce denotă ignorarea vădită a indicațiilor directorului general, astfel, prin acțiunile sale, Ștefan Puiu a încălcat prevederile art. 9 alin. (2) lit. d) din Codul muncii și ale capitolului VI din fișa de post.

La fel, prima instanță, respingând pretenția cu privire la anularea ordinului pârâtei nr. 40-s din 12 februarie 2014, prin care reclamantul a fost sancționat cu muștrare aspră pentru absența de la serviciu în ziua de 10 februarie 2014, de la 09.00 până la 12.30, cu încălcarea procedurii și a ordinului nr. 138-pr din 17 iunie 2008, a reținut că, reclamantul, părăsind la data și ora indicată locul de muncă, era obligat de rînd cu toți ceilalți șef de secții și servicii ai RTE, în cazul absentării de la serviciu, indiferent de motiv, să se înregistreze în Registrul de evidență a absențelor din anticamera întreprinderii, însă prin acțiunile sale, acesta a încălcat prevederile ordinului directorului general nr. 138-pr din 17 iunie 2008.

Respingând pretenția cu privire la anularea ordinului pârâtei nr. 42-s din 14 februarie 2014, reclamantul a fost sancționat cu muștrare aspră pentru controlul insuficient privind starea sanitaro-epidemiologică la dispecerate și teritoriile adiacente lor și privind activitatea SC, prima instanță a reiterat că, la data de 17 ianuarie 2014, în adresa ÎM „Regiei Transport Electric Chișinău” de la Direcția generală transport public și căi de comunicații a parvenit sesizarea privind starea sanitaro-epidemiologică la dispeceratele și teritoriile adiacente lor, stabilită în urma controlului din 11 decembrie 2013, iar în rezultatul verificării a 20 de dispecerate, s-a constatat că, la două dispecerate starea sanitară este nesatisfăcătoare și, anume, Dispeceratul „Ion Dumeniuc” - terenul tehnologic și cel adiacent era murdar cu gunoi, pahare și sacoșe din plastic înșirate pe jos și în coridorul acestuia au fost observate mucuri de țigări și Dispeceratul „Bariera Sculeni” - terenul tehnologic și cel adiacent era murdar cu gunoi și lipsesc containere de acumulare a deșeurilor, însă aceste nereguli se datorează neglijenței atribuțiilor de funcție și obligațiilor din partea persoanelor cu funcții de răspundere ai RTEC: V.Angalachi (dispecer-administrator sector, serviciul circulație, în baza fișei postului, pct. 3.1), M. Palai (șef SC, în subordinea căreia se află dispeceratele) și Ștefan Puiu (director adjunct, responsabil de controlul asupra executării lucrărilor de salubritate în temeiul ordinului nr. 174 pr din 25 septembrie 2013 și în conformitate cu fișa postului, pct.3.1, responsabil de organizarea și coordonarea activității SC).

Prima instanță, respingând pretenția cu privire la anularea ordinului pârâtei nr.22-p din 11 martie 2014, prin care reclamantul a fost concediat din funcție începând cu data de 11 martie 2014, în baza art. 86 alin. (1) lit. g) din Codul muncii, a relevat că, Ștefan Puiu nu a executat prevederile capitolelor V și VI ale fișei de post a directorului adjunct și pe parcursul anului față de acesta au fost aplicate sancțiuni disciplinare prin ordinele pârâtei nr. 230-s din 24 decembrie 2013, nr. 2-s din 02 ianuarie 2014, nr. 24-s din 03 ianuarie 2014, nr. 32-s din 22 ianuarie 2014, nr.40-s din 12 februarie 2014 și nr. 42-s din 14 februarie 2014.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 02 iulie 2015 a fost respins apelul declarat de către Ștefan Puiu și menținută hotărârea primei instanțe.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 09 decembrie 2015 a fost admis recursul declarat de către Ștefan Puiu, casată integral decizia instanței de apel și restituită cauza spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecători.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 17 februarie 2016 a fost admis apelul declarat de către Ștefan Puiu, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care acțiunea a fost admisă parțial, au fost anulate ordinele ÎM „Regia Transport Electric Chișinău nr. 221 din 11 decembrie 2013, nr. 230-s din 24 decembrie 2013 „Cu privire la sancționare”, nr. 2-s din 02 ianuarie 2014 „Cu privire la sancționare”, nr. 24-s din 03 ianuarie 2014, nr. 32-s din 22 ianuarie 2014, nr. 40-s din 12 februarie 2014, nr.42-s din 14 februarie 2014 și nr. 22-p din 11 martie 2014 „Cu privire la concedierea din funcție a lui Ștefan Puiu conform art. 86 alin. (1) lit.g) din Codul muncii”, în locul restabilirii la serviciu a fost încasat de la ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” în beneficiul lui Ștefan Puiu un salariu mediu în mărime de 18050 lei și au fost încasate de la ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” în beneficiul lui Ștefan Puiu salariul pentru absența forțată de la lucru în sumă de 414529 lei, suma de 18050 lei, cu titlu de prejudiciu moral și cheltuielile de asistență juridică în sumă de 10000 lei. În rest acțiunea a fost respinsă.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 30 martie 2016 a fost corectată eroarea mecanică din dispozitivul deciziei instanței de apel prin înlocuirea sintagmei „în locul restabilirii la serviciu a încasa de la ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” în beneficiul lui Ștefan Puiu un salariu mediu în mărime de 18050 lei” cu sintagma „în locul restabilirii la serviciu a încasa de la ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” în beneficiul lui Ștefan Puiu 3 salarii medii lunare, ce constituie suma de 54150 lei”.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 20 iulie 2016 au fost admise recursurile declarate de către ÎM „Regia Transport Electric”, a fost casată decizia instanței de apel și a fost remisă cauza spre rejudecare în instanța de apel, în alt complet de judecători. A fost casată încheierea instanței de apel din 30 martie 2016.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2016 a fost admis apelul declarat de către Ștefan Puiu, casată hotărârea primei instanțe în partea respingerii pretențiilor cu privire la anularea ordinelor ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” nr.230-s din 24 decembrie 2013, nr. 2-s din 02 ianuarie 2014 și nr. 32-s din 22 ianuarie 2014 și emisă în această parte o nouă hotărâre, prin care au fost

admise pretențiile cu privire la anularea ordinelor ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” nr. 230-s din 24 decembrie 2013, nr. 2-s din 02 ianuarie 2014 și nr. 32-s din 22 ianuarie 2014 și au fost anulate ordinele ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” nr. 230-s din 24 decembrie 2013, nr. 2-s din 02 ianuarie 2014 și nr. 32-s din 22 ianuarie 2014. În rest hotărârea primei instanțe a fost menținută.

Instanța de apel, anulând ordinul ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” nr.230-s din 24 decembrie 2013, prin care apelantul a fost sancționat cu avertisment pentru neexecutarea indicației directe de a fi prezent pentru soluționarea problemelor ce țin de raporturile dintre intimat cu OOO „Belcommunma” din or. Minsk, cu care se preconiza semnarea contractului și părăsirea locului de muncă sub pretextul participării în activitatea Consiliului local Durlești, despre care fapt nu a înștiințat în scris intimata, a reținut că, absența apelantului de la locul de muncă în cadrul ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” era justificată, iar nerespectarea procedurii de înștiințare prealabilă scrisă, în lipsa unei aprecieri a proporționalității acestei omisiuni și fără specificarea de către angajator a consecințelor negative ale acesteia, denotă lipsa temeiurilor legale de sancționare a apelantului.

De asemenea, instanța de apel, anulând ordinul intimatei nr. 2-s din 02 ianuarie 2014 cu privire la sancționare, prin care apelantul a fost sancționat disciplinar cu mustrare pentru tergiversarea și neglijarea indicațiilor directorului general referitoare la restituirea calculatorului aflat în gestiunea intimatului, ceea ce ar submina autoritatea conducerii, modelând-se o practică a ignorării indicațiilor și pentru ceilalți subalterni și se favorizează tergiversarea soluționării problemelor, impunând condiții nerezonabile manifestate prin corespondență scrisă, a reiterat că, pretinsa încălcare imputată apelantului nu este motivată suficient în condițiile în care nici din ordinul contestat, nici din alt înscris nu se poate deduce dacă conducerea apelantului i-a acordat acestuia un termen limită pentru restituirea tehnicii de calcul și, astfel, instanța este pusă în imposibilitate de a determina dacă acesta este rezonabil sau nu în vederea aprecierii existenței abaterii disciplinare.

Totodată, instanța de apel a mai reiterat că, la materialele cauzei lipsesc probe ce ar confirma refuzul apelantului de a executa indicațiile organului ierarhic superior, înscris ce urma a fi întocmit în vederea confirmării temeiniciei refuzului apelantului de a transmite tehnica de calcul în termenul oferit acestuia de conducere, astfel încât motivația expusă în ordin referitoare la faptul că, la finele zilei de 10 ianuarie 2014, apelantul ar fi declarat că, nu va elibera calculatorul nu este probată.

Instanța de apel, anulând ordinul ÎM „Regi Transport Electric Chișinău” nr.32-s din 22 ianuarie 2014, prin care apelantul a fost sancționat disciplinar cu mustrare pentru neexecutarea indicațiilor directorului general și, anume, pentru nedeconectarea sonorizării telefonului mobil în ședința operativă din 24 decembrie 2013, a conchis că, pretinsa abatere imputată apelantului nu este fondată în condițiile în care angajatorul a omis să indice existența unor consecințe negative capabile să genereze răspunderea disciplinară, expunând cu caracter general că, apelantul ar fi ignorat repetat indicațiile conducerii și a periclitat buna desfășurare a ședinței

operative, ceea ce nu poate constitui un temei justificativ suficient pentru aplicarea sancțiunii disciplinare, cu atât mai mult cu cât, cerința angajatorului referitoare la deconectarea sonorizării telefonului se referă la comportamentul persoanei, normele de conduită personală în societate, atribuția acesteia la disciplina muncii fiind doar aparentă, iar odată ce telefonul mobil constituie o sursă de legătură nu doar pentru cazuri personale, acesta fiind utilizat și în exercitarea atribuțiilor de serviciu sau cazuri de urgență, astfel încât situația vizată nu poate fi atribuită la categoria abaterilor disciplinare.

La data de 16 ianuarie 2017, Ștefan Puiu și reprezentantul acestuia, avocatul Iaroslav Istrate a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri cu privire la admiterea integrală a acțiunii.

În motivarea recursului au indicat că, decizia instanței de apel în partea respingerii acțiunii este neîntemeiată, deoarece instanța de apel nu a dovedit circumstanțele considerate ca fiind stabilite și a aplicat greșit normele de drept material și procedural.

Menționează că, instanța de apel nu a analizat argumentele invocate de către recurent și nu a luat în considerare circumstanțele de fapt și de drept ale cauzei și, anume, prin ordinul intimat nr. 221 din 11 decembrie 2013 au fost aplicate două sancțiuni, astfel, la pct. 1, recurentul a fost sancționat cu lipsirea de prima cu 100%, iar la pct.2, recurentul a fost avertizat, fapt ce contravine art. 206 din Codul muncii.

Susțin că, ordinul intimat nr. 222/pr din 11 decembrie 2013 este automat nul datorită faptului că, după expirarea termenului de 2 luni, prevăzut expres de art. 88 din Codul muncii, recurentul nu a fost concediat.

Afirmă că, ordinul intimat nr. 118-p din 12 decembrie 2013 este un act subsecvent ordinului nr. 222/pr din 10 decembrie 2013, astfel, nulitatea acestuia atrage și anularea actelor emise ulterior.

Relevă că, ordinul intimat nr. 24-s din 03 ianuarie 2014 este vădit ilegal, deoarece nu este întemeiat pe prevederi legale concrete care ar indica necesitatea sancționării recurentului. Or, în fișa de post a recurentului nu sunt stabilite obligații referitor la coordonarea activității ecologice în întreprindere.

Mai relevă că, înaintea emiterii ordinului nr. 24-s din 03 ianuarie 2014, recurentului nu i-au fost solicitate careva explicații în legătură cu faptele imputate, fapt ce contravine prevederilor art. 208 alin. (1) din Codul muncii.

Invocă că, acest ordin este bazat pe niște circumstanțe inventate și neprobate în instanțele inferioare. Nu este clar în ce se manifestă pretinsele abateri disciplinare imputate recurentului.

Menționează că, deși intimatul prin ordinul nr. 2-s din 02 ianuarie 2014 1-a sancționat pe Ștefan Puiu pentru neeliberarea calculatorului ce se afla în gestiunea lui, prin ordinul nr. 32-s din 22 ianuarie 2014, 1-a sancționat pentru că nu a deconectat sonorizarea telefonului mobil, iar prin ordinul nr. 40-s din 12 februarie 2014 1-a sancționat pentru neînregistrarea absenței lui în Registrul de evidență,

instanța de apel urma să determine gravitatea abaterilor în cauză și ce consecințe au produs, în special asupra activității ÎM „Regia Transport Electric Chișinău”, precum și faptul dacă sancțiunea aplicată prin acesta „mustrare” se află într-un raport rezonabil cu consecințele abaterii pretinse a fi comise și dacă sancțiunile date nu au un caracter intenționat îndreptate spre lezarea drepturilor angajatului.

Susțin că, în motivarea aplicării sancțiunii disciplinare sub formă de mustrare aspră prin ordinul pârâtei nr. 40-s din 12 februarie 2014 s-a invocat încălcarea prevederilor ordinului nr. 138-pr din 17 iunie 2008, însă acest ordin este inopozabil recurentului, deoarece nu i-a fost adus la cunoștință sub semnătură.

Afirmă că, ordinul nr. 138-pr din 17 iunie 2008 se referă la obligativitatea unor categorii de angajați ai ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” de a informa preventiv directorul general despre necesitatea de a absenta în interes de serviciu. Printre salariații menționați nu se regăsește și directorul adjunct, funcție deținută de către recurent, astfel, acesta nu urmează să se conformeze prevederilor acestui ordin.

Relevă că, ordinul nr. 138-pr din 17 iunie 2008 se referă la obligativitatea înștiințării directorului general despre necesitatea absentării de la locul de muncă în interes de serviciu, însă recurentul a plecat la instituția medicală pentru a ridica o confirmare suplimentară solicitată de către directorul general. Or, în lipsa acestei confirmări, directorul general nu a permis recurentului accesul la locul de muncă.

Mai relevă că, în preambulul ordinului nr. 40-s din 12 februarie 2014 se menționează că, însăși directorul general a solicitat recurentului să prezinte un document suplimentar, ceea ce denotă că absența lui de la serviciu nu a fost una voită, ci determinată de solicitarea directorului general.

Invocă că, conform pct. 3.1. al fișei de post a recurentului, directorul adjunct organizează și coordonează activitatea următoarelor servicii: Serviciul circulație; Serviciul securitatea circulației; Serviciul reparații și construcții; Serviciul administrativ-gospodăresc; CMPT „Călătorul”; Baza de odihnă „Nistru” din or. Vadul lui Vodă; Complexul de alimentație publică din cadrul RTEC; Serviciul pază; Telecomunicații.

Susțin că, printre serviciile enunțate nu se regăsește nimic referitor la obligația recurentului privind monitorizarea stării epidemiologico-sanitare la dispeperate și pe terenurile adiacente lor, iar în ciuda faptului că dispeperatele sunt administrate de dispeceri-administratori de sector, care au și fost sancționați, angajatorul a decis nejustificat sancționarea suplimentară și a directorului-adjunct Ștefan Puiu prin ordinul nr. 42-s din 14 februarie 2014, activitatea căruia nu ține de conducerea dispeceratelor.

Afirmă că, ordinul intimatei nr. 22-p din 11 martie 2014 privind concedierea recurentului este vădit ilegal.

Menționează că, ordinul dat a fost emis peste trei luni de zile din momentul reducerii funcției deținute de recurent (conform ordinului nr. 222/pr. din 11 decembrie 2013). Prin urmare, începând cu data de 11 decembrie 2013, funcția de

director adjunct nu mai exista. Cu alte cuvinte, recurentul a fost concediat dintr-o funcție, care nu mai exista la momentul concedierii.

Invocă că, toate ordinele de sancționare disciplinară, care stau la baza emiterii acestui ordin și, anume, ordinul nr. 230-s din 24 decembrie 2013; ordinul nr. 2-s din 02 ianuarie 2014; ordinul nr. 24-s din 03 ianuarie 2014; ordinul nr. 32-s din 22 ianuarie 2014 și 40-s din 12 februarie 2014 sunt ilegale.

Relevă că prin prisma art. 50 din Codul muncii, instanța de apel urma să constate dacă atribuția impusă salariatului prin ordinul nr. 225 pr din 17 decembrie 2013 a fost prevăzută și în fișa de post a acestuia. Or, în speță, lui Ștefan Puiu, prin ordinul de concediere nr. 22-p din 11 martie 2014, i se impută faptul precum că acesta nu a prezentat pînă la 11 martie 2014 actul de control cu privire la activitatea parcului de troleibuze nr. 1, prin ce a ignorat ordinul nr. 225-pr, din 17 decembrie 2013, precum și indicațiile directorului general.

De asemenea, instanța de apel urma să stabilească care este culpa recurentului pentru neprezentarea în termen a actului de control asupra activității parcului de troleibuze nr. 1, în cazul în care acesta pînă la 10 martie 2014 s-a aflat în concediu medical, precum și faptul dacă în perioada cît acesta a absentat (boala constituind un temei de suspendare a contractului individual de muncă), nu i-au fost delegate obligațiile lui unei alte persoane.

Mai relevă că, în cadrul ședinței de judecată au fost audiate înregistrările audio, conținutul verbal al cărora este redat în raportul de constatare tehnico-științifică nr. 501 din 14 martie 2014.

Menționează că, conform înregistrărilor, înregistrarea „VOCE 007” atestă că directorul general a solicitat recurentului să scrie cerere de demisie din funcție, în caz contrar, el va fi concediat, iar celelalte înregistrări atestă că, din discuțiile recurentului cu angajații aparatului administrativ al ÎM „Regia Transport Electric Chișinău”, rezultă că, împotriva acestuia a fost declarat război de către directorul general, precum și că intenția angajatorului a fost de a elibera recurentul din funcție și în acest sens au fost utilizate două căi cea de sancționare multiplă și cea de reducere a statelor de personal.

Prin referința depusă la datat de 02 martie 2017 ÎM „Regia Transport Electric Chișinău” a solicitat respingerea recursului ca neîntemeiat.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei ilegale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul a fost declarat în termen, or, din materialele cauzei rezultă că, instanța de apel a expediat copia deciziei în adresa părților la data de 12 decembrie 2016, iar recurentul și reprezentantul acestuia au depus cererea de recurs la data de 16 ianuarie 2017.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursul declarat de către Ștefan Puiu și reprezentantul acestuia, avocatul Iaroslav Istrate nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recurs nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de către Ștefan Puiu și reprezentantul acestuia, avocatul Iaroslav Istrate, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul lui Ștefan Puiu și al reprezentantului acestuia, avocatul Iaroslav Istrate ca inadmisibil.

În conformitate cu prevederile art. art. 269-270, art. 431 alin. alin. (1) și (2), art.433 lit. a) și art. 440, CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul lui Ștefan Puiu și al reprezentantului acestuia, avocatul Iaroslav Istrate se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă

Tamara Chișca-Doneva

Mariana Pitic